

Sygn. akt II K 56/14

1 Ds. 1475/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Sara Bachowska

przy udziale Prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 września 2014r., 21 listopada 2014r. i 13 stycznia 2015r. w Ś.

sprawy

J. C. (C.)

syna J. i A. z domu N.

urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że

w dniu 13 września 2013 roku w Ś. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej: (...) nienależycie obserwował przedpole jazdy i nie zachowując należytej ostrożności wykonał manewr włączenia się do ruchu nie ustępując tym pierwszeństwa przejazdu jadącej w kierunku Placu (...) rowerem E. R. (1) doprowadził do zajechania jej drogi i zderzenia z rowerem, skutkiem czego E. R. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania szyjki łopatki lewej, stłuczenia wielu okolic ciała, szczególnie obręczy kończyny górnej i okolicy lędźwiowo-krzyżowej, które to naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.:

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **J. C.** za winnego tego, że w dniu 13 września 2013r., około godz. 19.30 w Ś., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek, w ten sposób, że kierował samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr. rej. (...) i włączając się do ruchu na ulicę (...) z terenu prywatnej posesji, nie zachował szczególnej ostrożności, w ten sposób, że nie obserwował należycie przedpoła jazdy, w wyniku czego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu E. R. (1), która jechała na rowerze ulicą (...) w kierunku Placu (...), doprowadzając do zajechania jej drogi i zderzenia z jej rowerem, co spowodowało upadek E. R. (1) na jezdnię, skutkiem czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania szyjki łopatki lewej oraz stłuczenia wielu okolic ciała, szczególnie obręczy kończyny górnej lewej i okolicy lędźwiowo – krzyżowej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas przekraczający 7 dni, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. art. 58 § 3 k.k., wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu **J. C.** wykonanie orzeczonej kary ograniczenia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu **J. C.** karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego **J. C.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. R. (1) kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych), tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego **J. C.** kosztami postępowania, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierza mu opłatę w kwocie 220 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2013r. pokrzywdzona E. R. (2) około godz. 19.30 zakończyła pracę w firmie (...) w Ś.. E. R. (2) ubrała kamizelkę odblaskową i udała się w drogę do domu własnym rowerem m-ki T. (...).

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122.

W związku z tym, że na zewnątrz zaczynało się ściemniać i padała mżawka E. R. (2), przed wyjechaniem na drogę włączyła w swoim jednośladowie oświetlenie. E. R. (2) miała z przodu roweru zamontowany metalowy kosz, nad którym znajdowała się przytwierdzona do kierownicy lampka oświetleniowa. Oprócz tego pod koszem była umieszczona dodatkowa lampa emitująca naprzemiennie kolory żółty, biały i czerwony.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

protokół oględzin roweru, k. 47 – 48.

Jadąc do domu pokrzywdzona poruszała się ulicą (...) w kierunku Placu (...). E. R. (2) nie jechała z dużą prędkością z uwagi na to, że droga przebiegała w tym miejscu „pod górkę”.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122.

W momencie gdy E. R. (2) zbliżała się do skrzyżowania z ulicą (...), z jej prawej strony, z bramy posesji położonej przy ul. (...), wyjechał na jezdnię samochód m-ki V. (...) o nr. rej. (...). Kierujący tym pojazdem - oskarżony J. C., zamierzał skrócić w prawo. Nie zauważył on roweru pokrzywdzonej i wyjechał przodem auta na tor jej ruchu, doprowadzając do zderzenia pojazdów.

Dowód:

częściowo zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. C., k. 72 – 73, 119v – 120,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. K. F., k. 58 – 64, 77 – 78, 148v – 149.

W wyniku kontaktu roweru z lewym przednim błotnikiem samochodu m-ki V. (...), E. R. (2) upadła na jezdnię, uderzając lewym bokiem o podłoże.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

protokół oględzin samochodu, k. 45 – 46,

opinia biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. K. F., k. 58 – 64, 77 – 78, 148v – 149.

Pokrzywdzona leżąc na jezdni początkowo nie mogła się podnieść co wynikało z szoku jakiego doznała i odczuwanej bolesności w klatce piersiowej i dolnej części pleców. Oskarżony uchylił okno i zwrócił się do niej mówiąc „Babo jak jeździsz?” E. R. (2) po chwili wstała i podniosła rower. Spytała J. C. dlaczego na nią krzyczy, że nie jest to jej wina, że rower jest oświetlony i posiada kamizelkę.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122.

Pokrzywdzona przyjrzała się tablicom rejestracyjnym samochodu, po czym odsunęła się z rowerem na bok. Tam do E. R. (2) podeszła nieustalona kobieta, która widząc jej zdenerwowanie, zaczęła ją uspokajać. Po chwili oskarżony nie wysiadając z auta odjechał z miejsca zdarzenia.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. C., k. 72 – 73, 119v – 120.

E. R. (2) zebrała z jezdni torbę, którą przewoziła w koszu z tyłu roweru i pojechała zgłosić zdarzenie na Komendzie Powiatowej Policji w Ś.. Po przybyciu na miejsce pokrzywdzona opisała funkcjonariuszowi przebieg zdarzenia. Nie chciała wzywać karetki Pogotowia gdyż czuła się „w miarę dobrze”.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

zeznania świadka T. H., k. 51.

Po wyjściu z budynku K. E. R. (2) zaczęła coraz bardziej odczuwać dolegliwości bólowe, wobec czego prowadząc rower, udała się pieszo na Izbę Przyjęć Szpitala w Ś.. Na miejscu pokrzywdzona została przebadana przez lekarza, pobrano jej krew i mocz do badań oraz wykonano zdjęcie rtg klatki piersiowej, kręgosłupa lędźwiowego i stawu barkowego lewego. Lekarz dyżurny zaproponował E. R. (2) przewiezienie karetką do szpitala przy ul. (...) we W., lecz nie zgodziła się na to, gdyż nie chciała zostawiać swojego męża samego ze schorowaną teściową, a ponadto obawiała się utraty pracy.

Dowód:

zeznania świadka E. R. (2), k. 42, 53, 120v – 122,

karta informacyjna, k. 4.

W wyniku zaistniałego wypadku E. R. (2) doznała obrażeń ciała w postaci złamania szyjki łopatki lewej oraz stłuczenia wielu okolic ciała, szczególnie obręczy kończyny górnej lewej i okolicy lędźwiowo – krzyżowej. Obrażenia doznane przez pokrzywdzoną skutkowały naruszeniem czynności narządów jej ciała, na okres przekraczający siedem dni. E. R. (2) do chwili obecnej odczuwa konsekwencje zdrowotne wypadku, kontynuuje leczenie.

Dowód:

dokumentacja lekarska pokrzywdzonej E. R. (2), k. 4, 9 – 13, 16 – 19, 129 – 139,

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P., k. 35 – 36, 160v – 161.

J. C. około godz. 20.30 zgłosił się na Komendzie Powiatowej Policji w Ś., oświadczając że jest sprawcą potrącenia rowerzystki. Oskarżony został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu uzyskując negatywny wynik. Funkcjonariusz Policji M. B. nałożył na J. C. za spowodowanie kolizji drogowej mandat karny w wysokości 300 zł, który oskarżony przyjął.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. C., k. 72 – 73, 119v – 120,

zeznania świadka P. R., k. 49, 123,

zeznania świadka S. G., k. 52, 123,

zeznania świadka M. B., k. 50, 147v – 148,

protokół użycia alkometru, k. 40.

Oskarżony J. C. ma 65 lata, jest żonaty, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony uzyskuje emeryturę w wysokości 1.900 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego J. C., k. 72 – 73, 119v – 120,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 82,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 83.

Oskarżony J. C. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to E. R. (2) uderzyła swoim rowerem w jego auto, w momencie gdy przez kilka sekund stał w miejscu, chcąc skręcić w prawo. Oskarżony zaprzeczył aby pokrzywdzona upadła na jezdnię, wskazując że cały czas miała rower między nogami i prawą ręką była oparta o maskę jego samochodu.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd w przeważającej mierze oparł się na zeznaniach świadka E. R. (2), uznając, że podany przez nią opis przebiegu zaistniałego wypadku zasługuje na uwzględnienie. Dając co do zasady wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, sąd pominął te fragmenty jej relacji, które nie dawały się pogodzić z treścią opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. K. F., a dotyczyły wzajemnego usytuowania pojazdów w trakcie zderzenia. Sąd uznał, że wskazany brak zgodności okoliczności przedstawionych przez E. R. (2) z wnioskami opinii biegłego, stanowi wyłącznie rezultat dynamicznego charakteru zdarzenia. Zarazem nie wpływało to negatywnie to na ocenę wiarygodności świadka co do opisu samego przebiegu wypadku, a w tym jego przyczyn i konsekwencji.

W tym zakresie sąd miał na uwadze m.in. to, że relacja E. R. (2) znajdowała pełne potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej załączonej do akt sprawy, jak też w opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P..

Sąd w całości uwzględnił zeznania złożone przez świadków P. R., M. B., T. H. i S. G., nie dopatrując żadnych przesłanek osłabiających ich wiarygodność. Zdaniem sądu, świadkowie ci w sposób zgodny z prawdą opisali okoliczności zgłoszenia się pokrzywdzonej, a następnie oskarżonego, na Komendzie Policji i złożonych przez nich oświadczeń co do zaistniałego wypadku, zakwalifikowanego pierwotnie jako kolizja drogowa.

Przy odtworzeniu stanu faktycznego sąd miał wreszcie na uwadze zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym, wyszczególnione w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Powyższe dotyczyło w szczególności opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych mgr. inż. K. F. oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P., które zostały ocenione jako przydatne w sprawie.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonego J. C., sąd wziął je pod uwagę jedynie w zakresie w jakim pokrywały się one z dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. I tak sąd odmówił mu wiary w części, w której wskazywał, że to pokrzywdzona uderzyła w jego auto, w sytuacji gdy pojazd stał bez ruchu przez co najmniej kilka sekund, jak również że nie miała miejsce sytuacja upadku E. R. (2) na jezdnię. Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego we wskazanym zakresie, pozostające w sprzeczności nie tylko z relacją pokrzywdzonej, ale również z treścią jej dokumentacji lekarskiej i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, podlegają ocenie wyłącznie jako wyraz linii obrony przyjętej przez oskarżonego. Na to, że tak w istocie jest wskazują również zeznania świadków P. R. i M. B., którzy wyraźnie wskazali, że gdy oskarżony zgłosił się po zaistniałym wypadku na Komendzie Policji, wprost oświadczył, że jest sprawcą zaistniałego zdarzenia drogowego, przyznając, że nie zauważył kierującej rowerem. Powyższe potwierdza również fakt przyjęcia przez J. C. mandatu karnego za spowodowanie kolizji drogowej.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego J. C. w zakresie przypisanego mu występkę z art. 177 § 1 k.k., nie budzą wątpliwości.

Ustalając odpowiedzialność karną J. C., sąd stwierdził, że prowadząc w dniu 13 września 2013r. samochód m-ki V. (...), dopuścił się on naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mianowicie oskarżony wykonując manewr włączania się do ruchu na ulicę (...) z terenu prywatnej posesji, nie zachował szczególnej ostrożności, do czego obligował go art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. Sprowadziło się to do tego, że J. C. nie obserwował należycie przedpola jazdy, w rezultacie czego nie zauważył kierującej rowerem E. R. (2) i nie udzielił jej pierwszeństwa przejazdu, wjeżdżając swoim autem bezpośrednio na tor jej ruchu. Skutkiem zajechania drogi pokrzywdzonej przez pojazd oskarżonego było zderzenie pojazdów i upadek pokrzywdzonej na jezdnię, w wyniku którego doznała ona obrażeń ciała.

Stwierdzając naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonej E. R. (2), która wskazywała na gwałtowne wyjechanie na drogę pojazdu oskarżonego. Sąd wziął pod uwagę także treść opinii biegłego K. F., który analizując uszkodzenia powstałe na pojeździe oskarżonego, wskazał na prawdopodobne umiejscowienie pojazdów w chwili zderzenia. Istotne znaczenie w tymże zakresie miały ponadto wyjaśnienia oskarżonego J. C., który podał, że w sytuacji ograniczonej widoczności wysunął przód swojego pojazdu na pas ruchu i aż do momentu zderzenia nie widział roweru pokrzywdzonej.

Na podstawie wskazanych dowodów, sąd uznał, że oskarżony nie dochował wystarczającej staranności, doprowadzając do zajechania drogi E. R. (2). Wziąwszy pod uwagę niewielką prędkość roweru pokrzywdzonej, gdyby pojazd oskarżonego istotnie stał na jej pasie ruchu przez czas kilku sekund, jak to wyjaśnił J. C., to niewątpliwie nie doszłoby do zderzenia. E. R. (2) mogłaby bowiem w takiej sytuacji z łatwością uniknąć wypadku, bądź to zwalniając, bądź omijając przeszkodę. W niniejszym przypadku stało się jednakże inaczej i było to zdaniem sądu wyłącznie wynikiem sposobu jazdy oskarżonego, który nie ustąpił E. R. (2) pierwszeństwa przejazdu. Stwierdzając nie zachowanie przez oskarżonego ciężącego na nim obowiązku zachowania szczególnej ostrożności, sąd nie był w stanie ustalić czy J. C. miał ograniczoną widoczność ze swojej lewej strony. W tym wypadku bowiem wyjaśnienia oskarżonego pozostawały w

sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej, zaś brak było innych dowodów, które byłyby rozstrzygające w tym zakresie. Niezależnie jednak od tego oskarżony winien dostosować sposób prowadzenia pojazdów do panujących warunków, w tym do ewentualnych przeszkód utrudniających obserwację przedpola jazdy, tak aby włączając się do ruchu nie spowodować zagrożenia dla innych uczestników, poruszających się po drodze z pierwszeństwem przejazdu. W ocenie sądu gdyby J. C. dochował wymaganej od niego staranności podczas wykonywanego manewru, to mógł z łatwością zauważyć rower pokrzywdzonej, który jak wynika z jej wiarygodnych zeznań, posiadał włączone oświetlenie w związku z zapadającym zmierzchem. Ponadto pokrzywdzona była ubraną w kamizelkę odblaskową, zaś samo miejsce zdarzenia pozostawało oświetlone latarniami ulicznymi.

Stwierdzone powyżej uchybienia przez oskarżonego ciążącym na nim jako kierowcy obowiązkiem, skutkowały zaistnieniem wypadku drogowego, w rezultacie którego E. R. (2) doznała obrażeń, skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni. Powyższe jednoznacznie wynika z treści załączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonej, jak też opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej R. P..

Czyn oskarżonego był zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające bezprawność ani winę.

Uznając J. C. za winnego przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. sąd nie stwierdził aby jego zachowanie wypełniało jednocześnie znamiona umyślnego zbiegnięcia z miejsca wypadku drogowego (art. 178 § 1 k.k.). Oskarżony niewątpliwie oddalił się z miejsca zdarzenia, przy czym brak jest danych pozwalających na przyjęcie, że obejmował on swoją umyślnością, że doszło do wypadku w rozumieniu art. 177 k.k., tj. że pokrzywdzona, w rezultacie zaistniałego zderzenia, doznała, bądź mogła doznać obrażeń ciała o skutkach wskazanych w tym przepisie. E. R. (2) nie posiadała bowiem widocznych na pierwszy rzut oka obrażeń ciała, szybko podniosła się z jezdni, nawiązała kontakt słowny z oskarżonym, a samo zdarzenie było początkowo zakwalifikowane przez Policję jako kolizja drogowa. Przyjmując powyższe wskazać należy jednocześnie, że oskarżony odjeżdżając z miejsca zdarzenia bez podania swoich danych pokrzywdzonej, naruszył ciążące na nim jako na kierowcy obowiązki, co winno rodzić jego odpowiedzialność za wykroczenie z art. 97 k.w.

Wydając rozstrzygnięcie o karze wobec oskarżonego J. C. sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., stosować ewentualnie środek surowszy. Wymierzenie kary nastąpiło przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k.

Zasada preferencji kar nieizolacyjnych rozciąga się także na występki zagrożone wyłącznie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Zgodnie bowiem z art. 58 § 3 sąd w takich sprawach może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę lub karę ograniczenia wolności, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny. Przepis ten daje sądowi możliwość wyboru, wskazując wyraźnie kierunek tego wyboru, tzn. rozważenie w pierwszej kolejności celowości orzeczenia grzywny lub kary ograniczenia wolności. Ustawodawca wskazuje, że taki wybór będzie szczególnie uzasadniony wówczas, gdy sąd jednocześnie orzeknie środek karny, co jednak nie oznacza, że warunkiem zastosowania art. 58 § 3 jest orzeczenie takiego środka (jest ono uzależnione od przesłanek określonych w art. 41-50, dotyczących poszczególnych środków).

Sąd uznał, za karę adekwatną wobec oskarżonego J. C. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzając oskarżonemu wskazaną karę, sąd miał na uwadze okoliczności popełnionego przez niego przestępstwa, jak również jego właściwości i warunki osobiste, które wskazują na to, że będzie ona wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów kary.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. C. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Orzekając grzywnę obok kary pozbawienia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd Rejonowy miał na uwadze to, że będzie ona stanowiła realną dolegliwość dla oskarżonego a przez to wpłynie na przestrzeganie przez niego porządku prawnego. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny sąd uwzględnił dochody oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. C. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. R. (2) wnioskowaną kwotę 1.200 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków, w związku z ustanowieniem pełnomocnika będącego adwokatem. Zdaniem sądu przyznana kwota, nie przekraczająca w granicach dwukrotności stawki minimalnej ustalonej zgodnie §14 ust. 1 pkt. 1 i §14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 14 ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jest w pełni uzasadniona niezbędnym nakładem pracy pełnomocnika i jego wkładem w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 rozporządzenia).

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. orzekł o obciążeniu oskarżonego J. C. kosztami postępowania a w tym zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, które zostaną ustalone odrębnym postanowieniem i wymierzył mu opłatę zgodną z art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

SSR Radosław Gluza